

Cetatea Cavalerilor

Fondator: Col. r. Dr. Constantin MOȘINCAT
Editor: Asociația Națională a Cavalerilor de Cluj
Editura Tipo MC, Oradea-2020

Cartea Mea e și a Ta! ISSN 2734-6889 -ISSN-L 2734 - 6889

Pe urmele unui autograf...

Dr. Ionel NOVAC

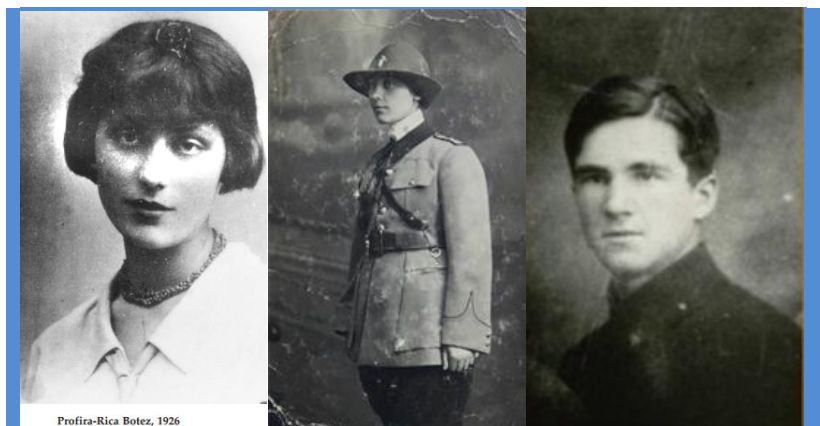
Cu ceva timp în urmă, răsfoind câteva cărți din bibliotecă, atenția mi-a fost atrasă de autograful lui Mircea Eliade aflat pe volumul „De Zalmoxis à Gengis-Khan”: „*Dnei Rica Botez, impresionantă capacitate germinativă, cu nebănuite energii, posibilități și elanuri reținute, omagiul lui Mircea Eliade. 25-XII-1970, Paris*”. Cartea, o sinteză pe tema miturilor geto-dacice și a capodoperelor folclorului românesc, apăruse în cursul aceluiași an, la editura pariziană „Payot” și fusese foarte bine primită de critica de specialitate.

Când și unde am cumpărat-o, nu îmi amintesc cu precizie. Dețin în biblioteca personală o serie de cărți cu autografe cumpărate din perioada în care mi-am desfășurat activitatea la Paris, de la celebrii anticari de pe malul Senei, așa numiții buchiniști, dar pe multe altele am reușit să le achiziționez de-a lungul timpului de la diverși anticari din București sau din țară. Însă nu asupra acestui aspect vreau să insist în continuare, ci pe acela de a afla cine este respectiva doamnă și ce loc ocupă în biografia lui Mircea Eliade.

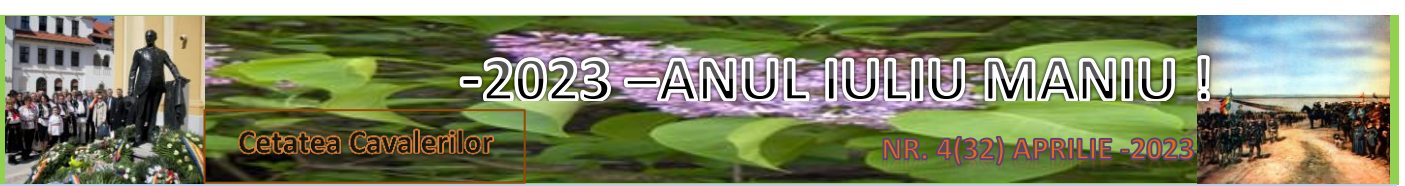
Astăzi, în plină eră a tehnologiei, când vrem să aflăm ceva, cel mai la îndemână ne este internetul. Așa că primele căutări le-am demarat pe internet care, însă, s-a dovedit a nu fi prea darnic. Puținele date găsite m-au condus la câteva articole și publicații, și bineînțeles, la unele din scrierile de tinerețe ale lui Eliade. Puse cap la cap, acestea alcătuiesc o captivantă poveste de dragoste care, până la urmă, s-a dovedit a fi fost prima mare dragoste a viitorului istoric al religiilor.

Rica (Profira) Botez, enigmatică R. de mai târziu, s-a născut la 25 iulie 1904, în satul Preajba, comuna Poeni, județul Teleorman. A urmat școala primară în satul natal, continuată apoi la Giurgiu și la Liceul „Carmen Sylva” din București. În 1928 a absolvit Facultatea de litere, și-a luat licența în istorie și filozofie, fiind apoi numită profesoară de limba română la Gimnaziul „Pătrașcu cel Bun” din Strehaia. A mai profesat o scurtă perioadă la Balcic și Constanța, după care s-a căsătorit cu un ofițer de marină. A divorțat de acesta în 1935 și după doi ani se va recăsători cu medicul Sergiu Stoicescu, cu care va avea un copil, Călin-Sergiu. S-a stins din viață la 30 iunie 2003, la București.

Rica Botez l-a cunoscut pe Eliade în primăvara anului 1926. Erau amândoi studenți la Universitate, la Facultatea de Litere și Filosofie, și plecaseră cu un grup de prieteni să viziteze mănăstirea Paserea. Într-un interviu acordat lui Mircea Handoca, biografii lui Eliade, aceasta afirmă

Rica Botez, în uniformă militară și Mircea Eliade

tranzant: „Data când l-am cunoscut pe Mircea este cu siguranță 25 aprilie 1926... Ședeam în pădurea Paserea undeva retrasă, pe un trunchi de copac. A venit Mircea lângă mine. Nu-l cunoșteam, nu știa cine sunt. Am stat de vorbă îndelung”.

La rândul său, Eliade își amintea prima lor întâlnire astfel: „În dimineața Floriilor, trenul de Constanța ne-a lăsat în gara mănăstirii. Eram toți copleșiți de primăvară... În vagonul nostru se mai afla un grup de studenți ce plecau tot spre mănăstire. Râdeau, râdeau. Printre ei, la o fereastră deschisă, am zărit un chip de fată. Tresării. N-a observat nimeni, nici Nonora, care mă încredințase că primăvara îmi va fi fatală și voi sfârși prin a mă îndrăgosti de ochii, părul și sânii ei.

... Grupul de studenți și studente ne întovărășea. Auzeam neconținut și stânjenitor de clar râsul fetii de la fereastră. De ce tresărisem? Mă chinuia părerea că o mai văzusem undeva, la munte, într-o vară, demult. Nu izbuteam să deslușesc nimic. Și totuși, ochii verzi și nostalgici în umbre viorii, sub sprâncene frâte în unghi de mirare, îmi erau cunoscuți”.

Da, tânărul Eliade nu se înșela. O mai văzuse în preajma Crăciunului 1924, când „în fiecare seară se adunau la mine în mansardă un grup de studenți și studente, majoritatea colegi de-ai mei sau de-ai lui Nicu, care era acum în al doilea an la chimia industrială. Centrul Studențesc Ilfovean, din care făceam amândoi parte, pregătea un cor pentru Crăciun și unele repetiții aveau loc în mansarda noastră.

Într-o seară de decembrie, când căzuse prima zăpadă, a apărut și o fată cu ochii de culoarea violetelor și părul tuns scurt, cu breton. Mi s-a părut frumoasă și îndepărtată, coborând parcă dintr-o altă lume, pentru că nu semăna cu nici una din fetele pe care le cunoscusem până atunci. O chema R.; avea o voce gravă, joasă, senzuală, contrastând cu chipul ei de personaj de roman englez”.

De la mănăstirea Paserea cei doi s-au întors împreună la București, Eliade conducând-o până acasă. De acolo, tânărul pleacă „singur pe străzile pustii și reci. Începuse vânt de zori. Cu pumnii strânși, cu ochii ridicați, alergam. Eram fericit. N-am putut adormi. Am coborât din pat și, înainte de a începe lucrul, am scris: Jurnal intim de primăvară; astăzi, Florii, începe o viață nouă pentru mine”.

Deși colegi de facultate, nu frecventau împreună cursurile deoarece își aleseseră materii preferate și profesori diferiți. Eliade îi frecventa pe Nae Ionescu, pe Constantin Rădulescu-Motru, pe Petre P. Negulescu și alții, evocați de el în „Memorii”, în timp ce Rica audia în special cursurile lui Aron Densușianu și pe cele ale lui Dimitrie Caracostea. Ceea ce nu îi împiedica însă să facă numeroase și lungi plimbări, atât prin oraș, cât și la marginea acestuia, care se prelungeau uneori până târziu în noapte. „Discutam vrute și nevrute, despre orice în afară de dragoste”.

În aprilie 1926 Eliade îi face o amplă descriere, „Sufletul Duduiei Rica, relevat prin scris și prin trăsăturile feței”, analizându-i scrisul, bărbia, buza de sus, nasul, ochii, ovalul feței. „Această schiță sufletească ar fi putut fi mai completă, aș fi pătruns adică și în subconștient, dacă aș fi aplicat metodele freudiene asupra viselor și asupra așa numitelor „actes manques”. De asemenea dacă m-aș fi folosit de tabelele astrologice”, conchide acesta la final.

Peste doi ani, în iunie 1928, cu câteva luni înaintea plecării sale în India, Eliade mai adaugă un post scriptum acestei descrieri: „Hotărât să transcriu acest portret – n-am izbutit... Anumite trăsături se pot modifica. Există în sufletul duduiei Rica Botez o impresionantă capacitate germinativă, nebănuite energii potențiale, posibilități și elanuri reținute. Sufletul Duduiei așteaptă sămănător...”. O parte din text va fi preluat în dedicația făcută acesteia peste ani, pe volumul „De Zalmoxis à Gengis-Khan” ...

Cu timpul, Rica prinde curaj și răspunde invitațiilor lui Mircea de a-l vizita acasă. „Dar de câte ori ușa mansardei se deschidea și auzeam pașii ușori ai R., râsul ei scurt, grav și senzual, simțeam cum începe să-mi bată inima. R. avea obiceiul să vină la intervale destul de rare, dar întotdeauna pe neașteptate, și sub pretexte neverosimile: să-i împrumut cinci lei pentru tramvai, sau să-i descifrez câteva titluri grecești, sau să mă roage să-i cânt la pian tangoul ei favorit, *Jalousie*, (și atunci trebuia să coborâm din mansardă, evitând să dăm ochii cu părinții, să ne închidem repede în salon, unde, ca să nu observe mama că am venit numai pentru *Jalousie*, eram nevoit să încep cu alte bucăți și să cânt așa, la nimereală, vreun sfert de ceas, în timp ce R. mă privea fascinată, ca pe un geniu muzical)”.

Treptat, Rica ajunge să devină o musafiră obișnuită a mansardei din strada Melodiei, nr. 1. Aici îi cunoaște pe mulți dintre prietenii lui Eliade, între care Dinu Sighireanu, Petrișor Viforeanu, Petrișor Secăreanu, Radu Bosie, Petru Comarnescu ș.a., de multe ori fiind singura fată între atâția băieți. Iată

cum își amintește ea prima vizită la Mircea: „Intru în mansardă. Din ușă văd niște „lozinci” care glăsuiau: „Inutil! Nu împrumut nici o carte”. Am început să râd cu hohote. Când am plecat din mansardă aveam servieta burdușită cu cărți”.

În toamna anului 1926, împreună cu un grup de colegi cei doi pleacă la Iași, la un congres al studenților. Pe tren au călătorit împreună cu băiatul lui Ion Simionescu, care i-a invitat la el acasă. „Ne-am dus amândoi și am fost întâmpinați cu toate onorurile de către profesorul Ion Simionescu. Eram îmbrăcați ponosit, plini de noroi, fără mănuși, aveam găuri în tălpile pantofilor, dar toată lumea era a noastră. Mircea mi-a cumpărat atunci primul volum din „La Medeleni”. Ionel Teodoreanu mi-a dăruit un exemplar cu dedicație din „Ulița copilăriei”. Noi doi nu ne-am mai dus la Congres. Am colindat Iașiul cu mașina lui Mircea Simionescu. Ne-am dus la „Viața românească”, am cunoscut pe Ibrăileanu, Topârceanu și Demostene Botez. Ne-a primit Ibrăileanu, care a organizat special pentru Mircea Eliade o vizită la Tribunal”.

De neuitat rămâne noaptea de ajun a Crăciunului aceluiași an 1926, când, după mai multe repetiții la sediul Societății Studenților Ilfoveni, corul tinerilor, care îi includea pe Rica și pe Mircea, i-a colindat pe mai marii orașului: „Am plecat pe la 8 seara – vreo șapte-opt fete, restul băieți. Patriarhul Miron Cristea avea obiceiul să mângâie toate fetele. Ne-a ospătat împărătește. Am mai fost la primar, la Stelian Popescu, la Dna Cantacuzino, la generalul Negoescu, la Octavian Goga (ședea pe-atunci într-o curte mizeră) și în fine la Palat. Toți ne-au ospătat”.

Prima zi a noului an îi găsește tot împreună, cei doi cutreierând ținându-se strâns de mână străzile Bucureștiului. Când ajung la o prăvălioară din strada Popa Tatu, Mircea, care cunoștea slăbiciunea Ricăi pentru Orient, se oprește și îi cumpără un coș plin cu fructe exotice.

Cu toate acestea, dragostea sa pentru Rica părea a fi una adolescentină, o iubire timpurie care părea să-l sustragă proiectelor sale intelectuale: „În ultimele luni mă împrietenisem destul cu R.; uneori mă întrebam chiar dacă nu eram îndrăgostit. Izbutisem întotdeauna să mă conving de contrariul. Pentru ceea ce credeam că sunt sau voi deveni, dragostea mi se părea o slăbiciune nefastă. Îmi făgăduiam, cum spuneam pe atunci, o serie de „experiențe” vitale; printre altele, o călătorie în Orient, sau poate chiar în jurul lumii, acceptând orice muncă mi s-ar fi propus ca să-mi câștig viața de la o escală la alta. Îndrăgostit, n-aș mai fi fost eu însumi, n-aș mai fi fost „liber”, „disponibil”.

Între timp, Eliade, care fusese numit redactor la „Cuvântul”, termină „Romanul adolescentului miop”, început încă de pe băncile liceului. Printre eroinele romanului o găsim pe Nișka, în realitate aceasta fiind prietena sa, Rica. De unde îi vine ideea numelui aflăm dintr-o scrisoare primită de la Rica: „Locuiesc la etajul III în cameră cu Nișka. O prețuiesc din zi în zi mai mult- are multe calități dintre cele ce-ți plac ție – e o fată minunată! Îmi pare rău că se numește Nișka, ca să-mi port eu numele acesta. Deci nu vrei să iscălesc Nișka? ... Hotărârea ta de a-mi lăsa scrisorile la „Cuvântul” e minunată. Scrie pe ele „pentru Nișka”. Nu va ști nimeni ale cui sânt. Voi trece pe acolo să le caut”.

În prima jumătate a anului 1927 Mircea Eliade face două vizite în Italia, unde se întâlnește cu câțiva dintre scriitorii cu care purta corespondență: Giovanni Papini, Ernesto Buonaiuti, Vittorio Macchioro, Alfredo Panzini și alții. Ajunge la Florența, Roma, Napoli, Milano, Verona, Veneția și în alte orașe italiene, unde are numeroase întâlniri, participă la cursuri, scrie articole pentru „Cuvântul”.

Deși ocupat până peste cap, nu uită de Rica: „Mă gândeam la R. așa cum mă trezeam de nenumărate ori, în ultimele săptămâni, în Piazza San Marco, la Capri, la Amalfi. Îi trimiseseam de pretutindeni ilustrate cu texte misterioase, încărcate de aluzii. Dar nu știam nici eu prea bine la ce anume voiam să fac aluzie. Îmi dădeam seama mai de mult că sunt îndrăgostit și, fără îndoială, R. ghicise lucrul acesta chiar înaintea mea. Despre ce se petrecea în sufletul ei nu știam ce să cred”.

Revenit la București, Eliade se întâlnește cu Rica, care i se destăinuiește că „un elev de la Școala Navală, frumos și simpatic, îi făcea de mult curte și că a cerut-o deja în căsătorie, pentru ziua când va ieși ofițer. Adăugase că nu-l iubește și că ar fi preferat un altfel de soț, din „lumea ei”, care era, evident, lumea în care ne învărtim noi la Universitate”.

Reacția sa nu întârzie, fiorii dulci ai geloziei îl cuprind, dar simte că „dragostea cu R. este fără ieșire; nu numai că nu mă puteam gândi la căsătorie, nici la o aventură prelungită, dar știam că voi încerca să mă conving că nu sunt îndrăgostit sau că voi face tot ce-mi va sta în putință ca să nu mai fiu”. În pofida convingerilor sale, cei doi se mai întâlnesc de multe ori acasă la Eliade: „Eram tot timpul

împreună și serile ne închideam în mansardă. Dar după ce rămâneam singur, încercam să lupt împotriva acestei patimi care mi se părea că îmi amenință libertatea și integritatea mea spirituală”.

În toamna anului 1927, Mircea Eliade obține o bursă de două luni la Geneva, oferită de Societatea Națiunilor. Ajuns la Geneva se dedică mai mult studiului orientalisticii, înscriindu-se la Biblioteca Universității și citind cărți inaccesibile la București. Plimbările în jurul Lacului Lemman îl inspiră în scrierea unei serii de foiletoane intitulate „Itinerariu spiritual”, în care își propusese să examineze toate crizele și ispitele prin care trecuse până la acea vârstă.

Întors în țară, susține o primă conferință publică, „Romantismul religios”, la Fundația Carol I. În ianuarie 1928 se decide să scrie urmarea la „Romanul adolescentului miop”, un roman autobiografic intitulat „Gaudeamus”. „Simțeam că trebuie să scriu **Gaudeamus** atunci, în acea iarnă 1928, și cât puteam mai repede. Trebuia, pe de-o parte, să fixez o atmosferă care începea deja să pălească; începuturile „vieții de student”, repetițiile la mine în mansardă, cele dintâi întâlniri cu Thea. Pe de altă parte, presimțeam că voi renunța la „marea pasiune” pe care o trăiam atunci și începeam să mă pregătesc pentru această încercare, pregătind totodată și pe R., ajutând-o să înțeleagă că cea mai certă dovadă de dragoste pe care i-o dădeam era tocmai aceasta: că mă jertfeam ei, jertfind-o”.

Pentru a putea scrie în tihnă, apelează la un fost coleg de liceu și se refugiază la casa părinților acestuia de la Clinceni. Își propusese să-l termine într-o săptămână, însă treaba mergea destul de greu. „Dar cu cât înaintam în scris, cu atât mă apăsa mai greu tristețea. Mi se părea uneori că-mi scriu pe îndelete necrologul „vieții de student”, pe care atâta o iubisem, pe care, doar cu vreo doi ani mai înainte, o exaltasem ca pe o existență fabuloasă. Cred că au fost pagini pe care le-am scris cu ochii împăienjeniți de lacrimi: când evocam repetițiile corului în mansardă, primele întâlniri cu R. Aveam sentimentul că toate acestea s-ar fi putut prelungi, dacă n-aș fi hotărât că *trebuie* să renunț la ele”.

Rămas fără cerneală, adaugă apă peste reziduurile din călimară, astfel că ultimele capitole devin din ce în ce mai scurte și mai dramatice, cu o cerneală tot mai palidă. „Ultimele pagini erau aproape ilizibile. Când i-am dat manuscrisul să-l citească, R. m-a întrebat dacă paginile acelea le-am scris cu lacrimi. Nu știu dacă R. a înțeles vreodată ce-a însemnat **Gaudeamus** pentru mine. Romanul se încheia cu nunta ei și cu plecarea mea; grupul întreg de „studenți” se risipea în lumea largă, iar mansarda urma să fie dărâmată puțin timp după aceea; izvorul amintirilor noastre dispărea astfel pentru totdeauna”.

Din păcate, „Romanul adolescentului miop”, ca și „Gaudeamus”, finalizat în 1928, în care eroină este iarăși Nișka, „fata cu ochii verzi”, vor fi publicate integral abia după moartea lui Eliade.

La începutul lui aprilie 1928, Mircea Eliade pleacă iarăși pentru trei luni la Roma, unde, pentru prima dată, face cunoștință cu cartea profesorului indian Surendranath Dasgupta, „A History of Indian Philosophy”. Lectura acesteia îi încolțește ideea unei licențe în filozofia indiană, care îl și determină să adreseze o scrisoare maharajahului de Kassimbazar prin care îi face cunoscută intenția sa, dar, totodată, îi solicită și sprijinul pentru a obține o bursă de studii în India.

Revenit la București, Eliade își trece cu ușurință ultimele examene, dar nu reușește să-și finalizeze și teza de licență, pe care o amână pentru la toamnă. „R., dimpotrivă, reușise să-și ia licența și făcuse o cerere la Minister pentru un post de profesoară. Trăiam acum amândoi ca într-un fel de vis, terorizați ca nu cumva să ne trezească cineva, amintindu-ne că zarurile fuseseră aruncate mai demult, că totul era definitiv încheiat. Uneori, parcă ne întrebam din priviri de ce trebuie să se întâmple astfel -, dar nici unul din noi nu îndrăzneam să caute un răspuns”.

Într-adevăr, zarurile fuseseră aruncate! Rica primise un post de profesoară de limba română la Gimnaziul „Pătrașcu cel Bun” din Strehăia, la care trebuia să se prezinte cât mai curând. În timp ce Mircea, rămânând singur la București, trebuia să-și finalizeze până în toamnă teza de licență restantă...

În august, Mircea Eliade primește răspuns de la maharajahul Manindra Chaandra Nandy, care îl felicita pentru hotărârea sa de a studia filozofia indiană cu Surendranath Dasgupta, dar acesta considera că doi ani ar fi prea puțini pentru a învăța sanscrita și a pătrunde tainele filozofiei indiene. Totuși, se arăta dispus să-i acorde o bursă pe cinci ani și îl întreba cât consideră că ar avea nevoie lunar. Eliade îi răspunde în aceeași seară, asigurându-l că este bucuros să rămână cinci ani pe lângă profesorul Dasgupta, iar suma lunară o lasă la decizia maharajahului.

Despărțirea celor doi este dureroasă, mai ales pentru Rica. Ajunsă la Strehaia, aceasta se acomodează foarte greu cu locurile și îi trimite disperată mai multe scrisori, implorându-i sprijinul: „Mircea, dacă nu mă smulgi de aici, voi înnebuni. Ți-o spun cu tremurături de pumni și cu ochii injectați. Comuna, drumurile, casele, oamenii, mediul, totul mă neurastenizează. Mircea, nu exagerez nimic, sunt pe pragul nimicirii, voi ajunge la sinucidere”.

Sinceritate sau teatru jucat de tână profesoară? Ori încercare disperată de a-l convinge să renunțe la plecarea în India? Se pare că însăși mama lui Mircea Eliade îi spusese odată Ricăi: „Mărită-te cu nebunul ăsta, ca să nu plece!”.

Dar Mircea Eliade rămâne de nezdruccinat la lamentațiile Ricăi, cunoscându-și bine drumul pe care îl avea de urmat: „Știam că o voi lăsa în urmă, că eu voi pleca înainte, singur”.

În octombrie, acesta își susține teza de licență în filozofie cu „magna cum laudae”, dar nu are timp prea mult să se bucure deoarece începeau pregătirile pentru plecarea în India. „Săptămânile care s-au scurs până la plecarea în India au fost, poate, cele mai dramatice. R. fusese numită profesoară la liceul din Strehaia, de unde îmi trimitea zilnic scrisori deznădăjduite. Îi răspundeam și eu, tot zilnic, fără să înțeleg de ce-i scriu cu atâta înverșunare – pentru că iremediabilul se împlinise. Ea se logodise cu ofițerul de marină care o ceruse în căsătorie deja cu doi ani mai înainte, iar eu promisem a doua scrisoare de la maharajah, asigurându-mă că voi avea bursa îndată ce voi ajunge la Calcutta”.

Așadar, Rica trecuse pe planul al doilea, pentru Eliade mult mai importante fiind acum demersurile pentru plecarea în India...

Totuși, cei doi mai au o ultimă întâlnire la București: „Înainte de a pleca în India, în noiembrie 1928, m-a chemat în mansarda din strada Melodiei și mi-a spus: „Plec! Biblioteca se îndoliază”. A tras niște perdele negre în fața rafturilor bibliotecii. A început apoi să scrie pe un caiet pagini întregi cu numele meu – mic, din ce în ce mai mare, pentru ca ultima pagină să fie umplută pur și simplu cu cele patru litere RICA”.

La 20 noiembrie, Mircea Eliade își lua la revedere de la familie și cei câțiva prieteni care l-au însoțit la gară, de unde urma să plece spre Constanța, iar de acolo cu vaporul mai departe, via Alexandria, până la Calcutta. Îl aștepta India, unde ajunge după o călătorie de șase săptămâni, îl aștepta profesorul Dasgupta, dar mai ales îl aștepta întâlnirea cu fiica acestuia, Maitreyi Devi, care va da nașterea celei mai frumoase pagini de dragoste din viața sa.

După sosirea lui Eliade la Calcutta, cei doi continuă să-și mai scrie o bună perioadă de timp, apoi din ce în ce mai rar, până când încetează definitiv corespondența. „Într-una din scrisorile trimise din India mi-a scris că RICA în limba indiană înseamnă „acolo unde arde focul”... Altă dată mi-a scris: „Rica, vreau să știu ziua căsătoriei tale... Voi lua scrisorile tale, le voi închide într-o cutie de santal, le voi da foc și le voi da drumul pe Gange”.

Revenit din India după mai bine de trei ani, Eliade „uită” de Rica și se dedică în totalitate profesiei sale. La rândul ei, aceasta se căsătorește cu ofițerul de marină Marcel Tăutu, dar mariajul nu durează mult și se destramă în 1935. Peste doi ani, în 1937, Rica se va recăsători cu medicul Sergiu Stoicescu, alături de care va rămâne până la sfârșitul vieții acestuia (1970).

Îl va întâlni pentru ultima oară pe Mircea Eliade în anul 1938, pe Bulevardul Lascăr Catargiu. Însărcinată, se simte rușinată la vederea acestuia, dar Eliade, căsătorit la rândul său cu Nina Mareș, trece ușor peste momentul delicat al întâlnirii. Iată cum rememorează Rica acest moment: „Ultima oară ne-am întâlnit pe Bulevardul Lascăr Catargiu. Eram însărcinată cu Călin (în 1938). „Vai, Mircea, ce rușine îmi e!”. „Dar ce, cocoșatul trebuie să-și ascundă cocoșa?”.

Cum prima dragoste nu se uită niciodată, nici Rica nu-l va uita definitiv pe Mircea Eliade. „Aveam pentru el un respect, o stimă, o admirație deosebite – eram mândră că un astfel de om mă iubește. Mi-a fost foarte drag, dar nu a fost pentru mine o pasiune... Azi sunt mândră, îmi crește inima de plăcere că l-am cunoscut, că l-am iubit”, avea să mărturisească ea după mulți ani.

Călin, Rica, Sergiu Stoicescu, 1955

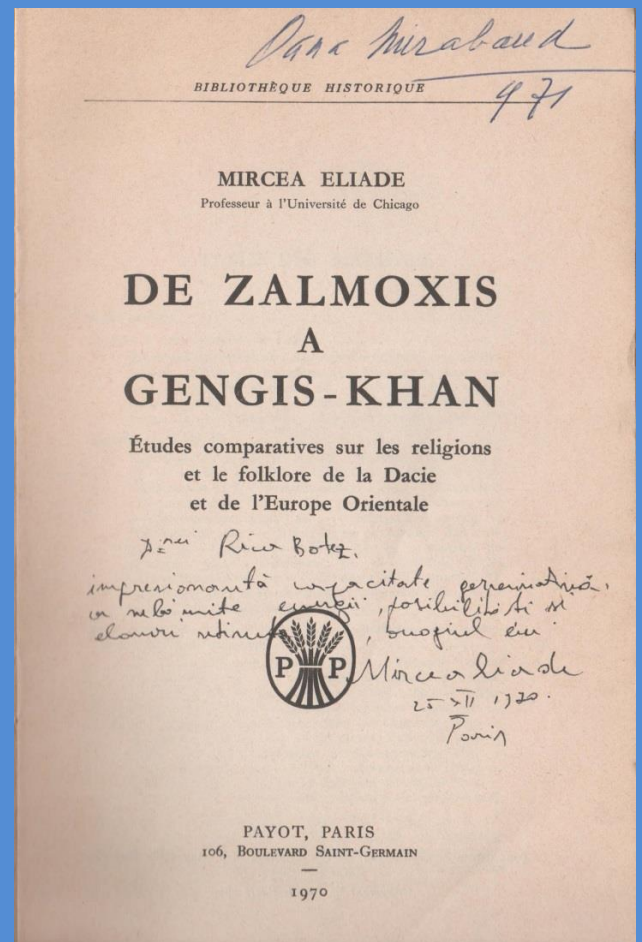
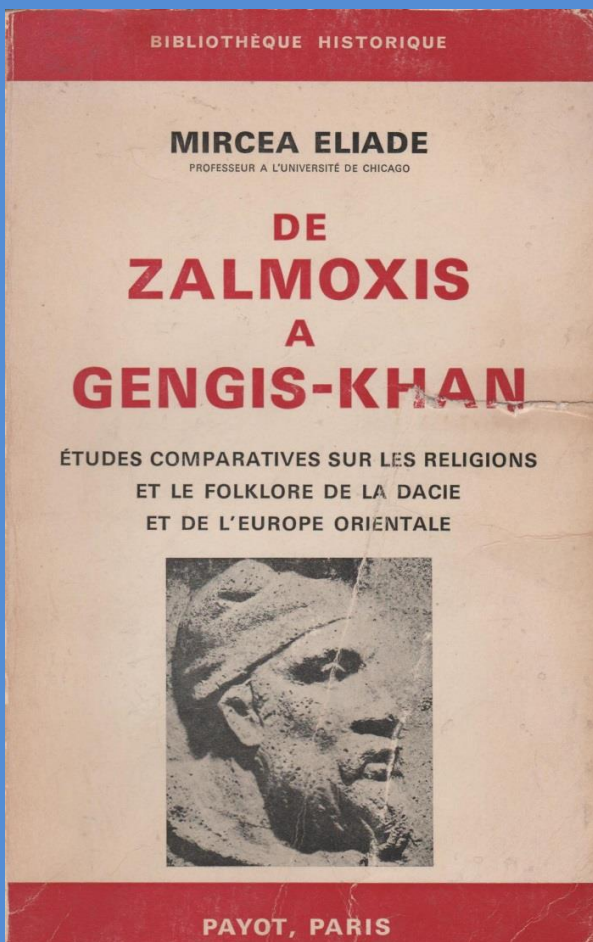
În 1968, Petre Comarnescu, cunoscutul om de cultură pe care îl cunoscuse în perioada „mansardei”, îi dă adresa de la Chicago a lui Mircea Eliade. Posibil ca Rica să-i fi scris, posibil și ca el să-i fi răspuns, dar până în prezent nu am identificat date privind această nouă corespondență. Rămâne însă dedicația lui Eliade pe volumul „De Zalmoxis à Gengis-Khan”, datată 25-XII-1970, dovadă certă că cei doi s-au „regăsit” după mulți ani de „tăcere”...

Bibliografie:

1. Mircea Eliade - „Șantier”, Ed. Cugetarea, 1935
2. Mircea Eliade - „Romanul adolescentului miop”, Ed. Minerva, 1989
3. Mircea Eliade - „Memorii”, vol. I, Ed. Humanitas, 1991
4. Mircea Eliade - „Gaudeamus”, Ed. Garamond, 1998
5. Nicolae Florescu - „Mircea Eliade și romanul enigmatice R...”, în revista „Manuscriptum”, nr. 3/1972
6. Gheorghe Glodeanu - „Scriitori, cărți, muze. Ipostaze ale discursului amoros în literatura română”, Ed. TIPO Moldova, 2017

7. Vasile Grigorescu - „Eliade și Dudaia Rica”, în revista „SUD”, nr. 5-6, 2020
7. Mircea Handoca - „Convorbiri cu și despre Mircea Eliade”, Ed. Criterion publishing, 2006
8. Mircea Handoca - „Mircea Eliade și corespondenții săi”, vol. IV, , Criterion Publishing, 2006
9. Filip-Lucian Iorga - „Enigmatica doamnă R...”, în revista „România literară”, nr. 34/2003
10. Filip-Lucian Iorga - „Un cântec de lebedă. Vlăstare boierești în Primul Război Mondial”, ed. Corint, 2016

6

Rica Stoicescu, 1940

Rica Stoicescu, 1943

Rica Stoicescu

Mircea Eliade